

திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகள்

அலைவாய்க் கரையில்

7

பெஞ்ஜமின் வீட்டுக்கும் சந்தியாகு வீட்டுக்கும் இடையில் உள்ள மணல் வெளியில்தான் பரவர்கள் கூடியிருக்கின்றனர். கடற்கரையில் மீன் வந்து விழுகையில் சேரும் கூட்டத்தைப் போன்றுதான் பலசந்திக் கூப்பாடுகளாய் இரைச்சல்கள், கடலின் இரைச்சலை அழுக்கிக் கொண்டு கேட்கின்றன. சந்தியாகு பாய்க்குப் புளியங்கொட்டைத் தூர் காய்ச்சி முக்கி வைத்துவிட்டு வருகிறான். சிலுவைப்பிச்சை மணலில் குந்தி இருந்து புகையிலை போடுகிறான். பிச்சைமுத்துப்பாட்டாவும் கையில் சுருட்டுடன் நடந்து வந்து அங்கே குந்துகிறார். எட்வின் அப்போதே குடித்திருக்கிறான். “சுவோதார சுவோதாரிகளே... சத்தம் போடாதீர்கள்...” என்று கத்துகிறான். சிலுவை மொடுதவம், பூபாலராயன், அந்தோணிராஜ், குருஸ் எல்லோரும் ஏற்கெனவே வந்து நின்று கொண்டும் இருந்து கொண்டும் மனம் போனபடி பேசிக் கொண்டிருக்கின்றனர். பெஞ்ஜமின் வீட்டு வாயிலில் ஊர்ப் பெண்டுகள் பலரும் வந்திருக்கின்றனர்.

“குடிமவன வுட்டுத் தம்புரெடுக்கச் சொல்றமிண்ணா ஒண்ணில்லாம கூட்டம் போட்டா யாருக்கிலே தெரியும்?” என்று மொடுதவம் கத்துகிறான்.

“குடிமெவ எப்படிவே வருவா? கோயிலை மீறிக் கூட்டம் போடுவீரு, தெறிப்பு நிப்பாட்டனுமிண்ணு நினைச்சாலே அவராதமிண்ணு சாமி அறிக்கை வாசிக்கல பூசையில்?” என்று செபமாலையான் கேட்கிறான்.

“போட்டடுமே? அவராதம் நாம ஏன் கெட்டனும்? சுவோதார சுவோதாரிகளே, நாம ஒண்ணிச்சி இருக்கணும். அப்பம் இந்தச் சாமி சாயம் வெளுத்துப் போவும்?” என்று எட்வின் முழங்குகிறான்.

“யார்லே அவெ? திருடிட்டு ஜெயில்ல இருந்த தெண்டிப் பய, நாக்கு அழுவும்லே, சாமியப்பத்திப் பேசாதே!”

“அதும் இதும் சொல்லிப் படை பொராதீங்க! இப்பம் நாம ஒரு முக்கியமான விசயம் பேசக் கூடியிருக்கிறம். இது கோயிலை மதிக்காமயோ, துரோகம் செய்வதாகவோ விசுவாசமில்லாததாகவோ பேசல. நம்ம தொழில், நம்ம வாழ்வு... அதைப் பாதிக்கும் ஒரு விஷயம் பேசுதோம்...” பெஞ்ஜமின் சமாதானமாகப் பேச முற்படுகிறான்.

மொடுதவம் இடையில் எழுந்து சீறுகிறான். “கோயில் தெறிப்புக் குடுக்காண்டாமிண்ணு பேசுதீம்... அது மாதாவுக்குத் துரோவமில்லியா? ஆழிப்பார் வாரயில மாதா பேரைச் சொல்லிப் பிச்சை கேக்காம, உன்னக்க மயிரையா சொல்லுவே?”

“அதுக்கும் இவெ ஒண்ரக்கண்ணனும் அவெனும் இவெனும் நம்ம பாட்டக் கொள்ளயடிக்கிறதுக்கும் எம்மாட்டுத் தொந்தம்வே? கிறிஸ்தவம் மாதாண்ணும் யேசுவேண்ணும் சொல்லுதோம். இந்துண்ணா முருவாண்ணுவா? அதுக்காவ, துவி, கோயிலுக்குச் சொந்தமிண்ணு சொல்றது நாயமா? ஆத்தாகிட்டக் குடிச்ச பால முதக்கொண்டு ஆராளிக்கடல்ல கக்கிப் பாடுபட்டுக் கொண்டார மீனை இவனுவளுக்குக் கொளுக்கக் குடுக்கணமின்னா நாயமில்லியா...”

பிச்சைமுத்துப்பாட்டா, இவர் மூன்று தலைமுறையைக் கண்ட கிழவர். இரண்டு பெண்சாதி கட்டியவர். மூத்தவளின் மகன் நிறையப் படித்துத் தேவ அழைப்பு வந்து குருப்பட்டம் பெற்று, எங்கோ இமாலயப் பக்கம் தொண்டாற்றப் போய்விட்டான். இன்னொரு பையன் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் காதல் மணம்புரிந்து கொண்டு பம்பாய்க்குப் போய்விட்டான். மகளைக் கன்யாகுமரியில் கட்டிக் கொடுத்திருந்தார். அவளுக்கு நான்கு குழந்தைகள். புருஷன் மீன் தரகன்தான். அவனும் இறந்து

போனான். அவனுடைய பெரிய மகன் படித்து சென்னையில் வேலை செய்கிறான். அங்கே குடும்பம் போய்விட்டது. இளைய தாரத்துக்கு இரண்டு மகளும் ஒரு மகனும். மகன்தான் பட்டப்பகலில் பால்வடிய வெட்டப் பெற்ற இளமரமாகக் கொலையுண்டான். ஒரு மகள் மீன் வியாபாரம் செய்ய வந்த கொச்சிக்காரன் சாயபுவுடன் ஓடிப் போனாள். இன்னொருத்தியின் புருசனும் படித்தவன். தூத்துக்குடி துறைமுகத்தில் எழுத்து வேலை செய்கிறான். அவளுக்கு இந்தக் கடற்கரையில் இப்போது அப்பன் அம்மையிடம் வரவே பிடிக்கவில்லை. அப்பன் மீன் ஏலம் போடப் போவதும், முச்சந்தியில் மீன் கண்டத்தை வைத்துக் கொண்டு வியாபாரம் செய்வதும், நாகரிகமில்லாமல் அம்மையும் அவனும் சண்டையிட்டுக் கொள்வதும் அவளைக் கட்டிய மாப்பிள்ளைக்குப் பிடிக்கவில்லை. எனவே அனுப்புவதில்லை. கிழவருக்கு மகன் மகள் என்ற பாசங்களெல்லாம் வெறும் வேஷங்களென்றும், கடற்கரை ஒன்றுதான் நிலையானதென்றும் ஊறிப் போனவர். இவர் இரண்டிலொன்று என்று இவர்கள் பக்கம் சாய்ந்திருக்கிறார்.

“என்னம்புவே நாயம் கண்டிரு? உனக்கும் எனக்கும் முன்ன முப்பாட்டங் காலத்தில் வச்ச வளம் நெறி இது. இப்ப நாயமில்லியா? பதிதக் களுதங்களா, நண்ணி வேணாம்? கோயில் தெறிப்புக் குடுக்கலேண்ணா, குருத்துரோவம், தெய்வத் துரோவம்?” என்று மொடுதவம் கோயில் சார்பில் உறுதியாகக் கூறுகிறான்.

மரியான் ஓரமாக நின்று காதைக் குடைந்து கொண்டிருக்கிறான். குறுகுறுவென்று காதில் நீர் புகுந்து கொண்டாற் போன்று ஓர் உணர்வு. பிச்சைமுத்துப்பாட்டா சளைக்கவில்லை.

“பாட்டான் முற்பாட்டங் காலத்தைப் பத்திப் பேசுதிங்க. என்னலே தெரியும் ஒனக்கு? அவங்கல்லாம் இம்மாட்டு ஆயிரம் ரெண்டாயிரம் போட்டு வலை பிரைஞ்சாங்களா? தட்டு மடி, குதலி மடி, ஏழு ரூபாக்கும், எட்டு

ரூபாக்கும் நூல்கயிறும் கொச்சக்கயிறும் போட்டுப் பிரஞ்சாங்க. உளுவைத் துவியானாலும் எந்த மயிரானாலும் ஆறு காசுக்கு மேல கெடயாது. இப்பம் மீனுக்குமேல துவிவெல போவுது...”

“முன்ன ஐநூறு அல்ல ஆயிரம், மரம் வலை எல்லாம். இப்ப பத்தாயிரம் முதல் வச்சாத்தான் மரமும் ஒரு செட் வலையும் சொந்தமா வச்சித் தொழில் செய்யலாம். இதுக்கே மாசம் இருநூறு ரூபாகூட நம்மால சம்பாதிக்க முடியாம அல்லாடுறோம். ஆனா, ஒரு வியாபாரி, மீன் ஏலம் எடுத்துத் தொழில் செய்யும் வியாபாரி, லட்சத்துக்கு பணம் புரட்டிச் செய்யிறான். ஆயிர ஆயிரமா லாபம் அடிக்யான். அவன் கெட்டுவது கோயில் வரிண்ணு வருசத்துக்கு ஆறுரூவாத்தான். இத்த நினைச்சிப்பாருங்க...” என்று பெஞ்ஜமின் அறிவுறுத்துகிறான்.

“என்னியடா நெனச்சிப் பாக்குறது? களுதப்பய மவனெ? நீ திங்கிற சோறு, உப்பு, மாதா கொடுக்கிறது? மாதா கருணயில்லேண்ணா, எத்தினி தபா வல போட்டாலும் ஒரு மயிரும் வுழுகாது” என்று மொடுதவம் கத்துகிறான்.

“அப்படியே, இருக்கட்டும் வச்சுக்குவம். அப்ப கோயில்காரங்க, சாதாரண மனிசங்களான நமக்கும் நாயம் பாக்கணும், துரோகமா நினைக்கக் கூடாது. யேசுநாதர் கஷ்டப்படும் மனுசங்கிட்ட இரக்கப்படனுமிண்ணுதாஞ் சொல்லியிருக்கிறாரே ஒழிய, புள்ளகுட்டி தவதண்ணிக்கில்லாம பாடு விழாம இருக்கையிலே, நாம கையில் காசில்லாம இருக்கையிலே நெஞ்சில ஈரமில்லாம கோயிலுக்கும் கட்டனுமிண்டு சொல்லியிருக்கல. மாசத்தில நான் பத்து ஸ்றாபுடிக்கேன். நூறுரூவா கெடக்கக் கூடிய துவி கோயிலுக்கு அப்படியே போயிடுது. யோசனை செஞ்சி பாருங்க, ஆத்திரப்படாம, நெதானமா. இன்னிக்கு ஆவுரேஜ் தொழிலாளிங்க கடல் தொழில் செய்யிறவங்க கடன்காரனாத்தான் இருக்கயான். வலைக்குச் சேதம் வந்தா,

ஒரு நா மீன் பாடு இல்லேண்ணா, இவனுக்கு வட்டிக் கடன்தான் வாங்க வேணும், கடனுக்கு வட்டி கெட்டியே சீரழியுறான். பொஞ்சாதிமேல குந்துமணி தங்கமில்லாம வித்துப் போடறான். பொறவு. பொம்பிளப் பிள்ளையிருந்தா கெட்டிச் சிக்குடுக்க வழியில்லாம முழியக்க்யான். துவி, நமக்கு நாயமாச் சேரவேண்டிய சொத்து. வியாபாரி கொடுக்கிற வரிபோல நாமும் கொடுப்போம். ஆனா அதுக்குமேல் எல்லாமும் கொடுப்பது சரியாண்ணு கேட்டுக்குங்க...”

காலம் காலமாக, பங்குக்குரு, கோயில் என்று அசைக்க இயலாததொரு நெறியாக ஊறியிருக்கும் அரணை, மதிப்பை இவன் உண்மையான அடிநிலைகளில் இருந்து அவை எழவில்லை என்று அறிவுறுத்தி அசைத்துப் பார்க்கிறான்.

“சர்ச்சை எதித்துப் பேசுதே, திமிர்புடிச்ச பய? அந்தக் கடல் நாச்சி இந்தக் குலத்தையே அழிக்கணுமிண்ணு நினைச்சா அழிச்சிடுவாலேய்! முன்ன, எங்க பாட்டன் காலத்தில நுப்பத்தஞ்சு மரக்கானைத் திரும்பி உயிரோடு கரைக்கு வராம செஞ்சிட்டா. முப்பத்தஞ்சு பொம்பிளைங்க தாலி கயட்டினாளுவ. பின்ன அந்தக் கரையே வேணாமிண்ணு இந்தக் கரைக்கு வந்தாளுவ. அவளுவ சந்ததி தா இந்தக் கன்னியாபுரக் கடக்கரையில. இதாம் சரித்திரம்...!” என்று செபமாலையான் சரித்திரம் கூறுகிறார்.

“மாமா, சரித்திரம் பாத்திட்டிருந்தா தரித்திரம் தொலஞ்சிருமா?” என்று எட்வின் கேட்கிறான்.

“இவனுவ நெசமாவே யேசுநாதரைச் சிநேகிக்கிறவனுகளாயிருந்தா, நம்மையும் சிநேகிக்கணும். அவுராதம் போடுவமிண்டு பயங்காட்ட மாட்டானுவ! இவனுவ கொள்ளக் கூட்டமில்ல...” என்ற பொன் மொழிகளைப் பின்னும் உதிர்க்கிறான்.

“லே, என்னியலே நாஸ்திகம் பேசுதே? நாக்கழுவிப் போயிரும்லே! ஊரில, கடக்கரயில கோயிலை எதிர்த்து இல்லாத நாயம் கொண்டுவரானுவ, நாய்க்கிப் பொறந்த பயலுவ...”

“ஒணரக்கண்ணன்பய வந்திருக்கான். இங்கிய வேணுண்டு தூண்டிவிட வந்திருக்கான்...” என்று அகுஸ்தின் ஓரமாக நிற்பவனைக் காட்டிப் பிச்சைமுத்துப்பாட்டாவிடம் கூறுகிறான்.

“எந்த மயிரான் வந்தா என்ன, பன்னாடைப் பயலுவ!” பாட்டா மணலில் காறி உமிழ்ந்துவிட்டுச் சுருட்டை வாயில் வைத்துக் கொள்கிறார்.

நீடிக்கவிட்டால் இந்தப் பேச்சுக்கள் கொலையில் கூடக் கொண்டு விட்டுவிடும். நசரேன் தம்பி ஜான் அப்போது அங்கே வருகிறான். அவன் தங்கச்சி லீஸி ஏற்கெனவே மணலில் பாட்டவினருகில் நின்று வேடிக்கை பார்க்கிறது. எட்ட மணலில் விளையாடிய குழந்தைகளும் கூட இங்கே சத்தம் கேட்டு வந்து நிற்கின்றனர்.

“ஜான்...? அண்ணெ வார இல்ல?...”

“அண்ணெ ஊருக்குப் போயிருக்கா... ஆத்தாளும் போயிருக்கா, தெறிப்பு நிப்பாட்டியாச்சா மச்சா?”

“அம்மாண்டி லேசாயிருமா? இது என்னப்பு வெட்டுப் பழி குத்துப்பழில் கொண்டிட்டுவுடுமோ, ஏறாமாறுண்ணு சத்தம் போடுதா, மொடுதவமும் செபமாலை மாமனும்! ஆனா, இத்தவுடமாட்டோம்...”

பெஞ்ஜமின் ஆங்காங்கு எழும் முணமுணப்புகளைப் பொருட்டாக்கவில்லை.

“இப்ப கிறிஸ்தவம் எம்மாட்டோ சொல்லுது. அடுத்தவன் கஷ்டப்பட பார்க்கக் கூடாதுண்ணிருக்கு. கள்ளுக்குடிக் காண்டாமிண்ணு சொல்லுது. உம்பொஞ்சாதிய விட்டு வேறு ஒரு பொண்ணைப் பாக்காதேண்ணுது. இங்கே இருக்கிறவங்க எல்லாமே அப்படிப் பாத்தா கிறித்தவத்தில்

விதிக்கப்பட்ட நாயத்தை எல்லாம் மீற்றவங்கதா. குடிச்சு வயிறு புண்ணானாலும், கடல் மேல போகலேண்ணாலும் அது இல்லாம இருக்க ஏலாது, ரொம்பப்பேருக்கு... பின்ன... இது, நம்ம கோரிக்கை நாயமான ஒண்ணு. நம்ம குடும்பங்களை நல்லபடி முன்னுக்குக் கொண்டுவர, நாம பாடுபட்டுக் கொண்டுவரும் மீன்பாட்டின் உரிமையக் கேக்குறம்... எல்லாருக்கும் உள்ள வரி வாங்கிக்கட்டும்; திருவிழா அது இதுகண்ணு கொடை குடுக்க மாட்டோமிண்ணும் சொல்லல. துவிதெறிப்பை நிப்பாட்டணும். நாம ஒத்துக்கப்படாது...”

இவன் பேச்சு, அலுத்துச் சோர்ந்த இளம் உள்ளங்களுக்குச் சாரமுட்டுவது போலிருக்கிறது. ஆனால் முதியவர்களில் பிச்சை முத்துப்பாட்டாவைத் தவிர யாரும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

“நீங்க தீருமானம் பண்ணிப் போட்டா, சாமிகிட்ட யாபாரி துவியை எடுக்க விடலேன்னு சொல்லமாட்டானா? அப்பம் சாமி அவராதம் போட்டா எப்பிடிக்கெட்ட?”

“சாமியே வேணாமிண்ணு சொல்ல முடியுமா?”

“ஞானஸ்நானம் வேண்டாமா? கல்யாணம் கெட்டிவய்க்க ஆருவருவா? மைய வாடியில* எடம் கிடைக்குமா? சாமியாரு சாவுமுண்ண ஆத்தும் நெல்லபடியாப் போவ அவஸ்தப்பூச# வருவாரா? மையமாகிப் போன பொறவு. சபம் சொல்லி மந்திரிச்சி குடிமவெ தோண்டிவச்ச குழியிலே இறக்கினதும் மொத மண்ணைப்போட அவுரு வருவாரா?” கூட்டத்தில் ஜபமாலையான் இவ்வாறு அடுக்குகையில் கொல்லென்றா அமைதி படிந்து, கடலின் அரவம் மட்டுமே கேட்கிறது. சிறிது நேரம் யாரும் பேசவில்லை.

* மையவாடி - இடுகாடு

அவஸ்தை பூசல் - பிராயச்சித்தம்

பிச்சைமுத்துப்பாட்டா, சுருட்டைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு மணலில் காறி உமிழ்கிறார்.

“அதுவுந்தாம் பார்ப்பமே? கலகம் வந்தாத்தான் நாயம் பொறக்கும். எதுமே கலங்கித்தான் தெளியும். இப்பம் கோயில் குத்தவை இருபத்தஞ்சாந்தேதி ஏலம் விடுவாங்க. நாம இதுக்கு ஒத்துக்கலே, துவித்தெறிப்புக் குடுக்க மாட்டோம். அந்தக் காலத்தில் - துவிக்கு வெலயில்ல. ஜாதித்தலவன் மாருன்னு குடுத்திட்டிருந்தாங்க வரி. பொறவு சர்ச்சுக்கு வரிண்ணாச்சி, அப்பம் கோயில் கட்டிடமொண்ணும் இப்படிக்கெல்லாமில்ல. சாமிக்கும் நாம கொடுக்க வேண்டியநிலை. இப்பம் அதெல்லாம் மாறிப்போச்சி. துவிவெல அதிகம். அதனால் நாம ஒன்னிச்சி நிக்கணும். மீனை நாம ஏலம்விட்டுப் பணம் வாங்குறாப்பல துவியையும் ஏலம் விடுவோம். ஆனபடியால், இருவத்தஞ்சாந் தேதி கோயில் குத்தவென்னு ஏலம்வுடுறத நாம நிப்பாட்டணும். ஒத்துக்கக் கூடாது. அஞ்சுமீன் தெறிப்பும் இல்ல...”

“செரி... செரி...” சந்தியாகு கை தூக்குகிறான். தொடர்ந்து பத்துப் பதினைந்து ஜோடிகள்... எல்லாமே உயருகின்றன.

எட்வின் கூட்டத்தை நன்றாக முடிக்க முன்வருகிறான்.

“இப்பம் எல்லாரும் ‘வாழ்க’ சொல்லிடுங்க. பிச்சமுத்துப் பாட்டா... வாழ்க! பெஞ்சமின் அண்ணை... வாழ்க...!”

சிறு பிள்ளைகள் கத்துகிறார்கள். மற்றவர்கள் சிரிக்கிறார்கள். ஆத்திரமாகப் பேசினாலும் நியாயம் நியாயம் என்றுதான் மொடுதவம், ஜபமாலையான் எல்லாருக்கும் உள் மனதில் உரைக்கிறது.

மரியான் பெஞ்ஜமின் பக்கம் வந்து, “மச்சான், கொன்னிட்டிரு. சூரு புடிச்சிட்டுது...” என்று உற்சாகமாகத் தோளில் கை போடுகிறான்.

“சங்கமன்னு ஒரு ஒருங்கு முறையோட, அடுத்த ஊருக்காரங்களையும் கூட்டி நடத்தணுமிண்ணு இருக்கம் மாப்ள. இன்னக்கே ஸ்கூல் கெட்டிடம் மெனக்கிதானே. கூட்டம் வச்சுக்கலாமிண்ணு கேட்டே, சாமிக்குப் பயந்திட்டு குடுக்க மாட்டேன்னிட்டாரு வாத்தியாரு. ஸ்கிரிஸ்தான்* கிட்டப் போயிக் கேட்டேன். அவரு உள்ளியே இருந்திட்டு இல்லேண்டு சொல்லச் சொல்லிட்டாரு... எனக்கு வுடறதில்லேண்ணாச்சி.”

* ஸ்கிரிஸ்தான் - மாதாகோயில் கணக்கன்

“பலே, சவாசு. புடிச்ச காட்ல விட்டிருவம்...” என்று பிச்சை முத்துப்பாட்டா தைரியம் கூறுகிறார்.

அநேகமாகப் பொழுது தாழ்ந்து விட்ட அந்த விடுமுறை நாளில் கலைந்து சென்ற கூட்டத்தினர் அமலோற்பவத்தின் ‘தண்ணி’யை நினைத்துக் கொண்டுதான் அவரவர் வீட்டுக்கும் கிடைக்கும் இடத்துக்கும் நடந்தார்கள். மரியானுக்கு நெஞ்சை நிமிர்த்துக் கொண்டு சாமியார் வீடு, கோயிலின் மேலண்டைப் பக்கம் மேட்டுத் தெரு, என்று போகத் தோன்றுகிறது. நடக்கிறான்.

செபஸ்தி நாடார் கடையின் முன் ஏழெட்டுப் பேர்... வியாபாரிகள் இருக்கின்றனர். குலசைச் சாயபுவும், வட்டக்காரரும் கூடத் தெரிகின்றனர். புகை குடித்துக் கொண்டு, ஒற்றைப் பெஞ்சியில் அமர்ந்து இந்தக் கன்னிபுரம் ‘கம்மார்க்காரப்’ பயலுவளுக்கு வந்துவிட்ட துணிச்சலைப் பற்றிப் பேசுகிறார்களோ?

சாமியார் வீட்டுப்பக்கம் ஈகுஞ்சில்லை. கதவடைத்துக் கிடக்கிறது.

கோயிலில் மாலைப் பூசை நேரம். யார் யாரோ பெண்கள் முக்காடிட்டுக் கொண்டு செல்கின்றனர். இவர்கள் முக்காடிட்டுவிட்டால், துருக்கச்சிகள் போலவே இருக்கிறார்கள்...!

கௌதம் பதிப்பகம்

பேசி: +91-94440-86888 www.gowthampathippagam.in

கிணற்றடியில் ஒரு பிச்சைக்காரன் அமர்ந்து தன் கந்தைகளைப் பரிசீலனை செய்து கொண்டிருக்கிறான்... கன்னி மேரி துவக்கப் பள்ளி, சிவப்புத்தபால் பெட்டியுடன் தபாலாபீசு, எல்லாம் உறங்கிக் கிடக்கின்றன. நலைந்து வால்கள் ஒரு ஓந்தானை அடிப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். பெரிய வாத்தியார் வீட்டு வாயிலில் சக்கிரிக் கிழவன் விறகு வெட்டுகிறான். இவனுக்கு 'மெனக்கி' இல்லையாக இருக்கும். குடிக்கக் காசு இருக்காது. மேலும் கடன் வாங்க வேலை செய்வான்.

இவர்கள் வாழ்வைப் பாதிக்கும் ஓர் ஏற்பாட்டை மீறுவதற்கான திட்டத்தை முடிவாக்கியிருக்கையில், எல்லாம் வழக்கம் போல்தான் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அவனுடைய கால்கள், ஏலியின் குடிசையை நாடி கடலோரத்துக்குச் செல்கின்றன.

*****

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.in, www.dharanish.in, www.dharanishmart.com